

DANIELLE CARSON

PAINFUL TRUTHS

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2025 Danielle Carson

Omslagontwerp: Artscandare

Zetwerk: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 94 027 1929 1

ISBN 978 94 027 7531 0 (e-book)

NUR 343

Eerste druk in deze uitgave augustus 2025

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, foto-kopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Ivan

De diepe bas van de muziek dreunt door in mijn hoofd, dat al voelt alsof het op springen staat. Toch loop ik verder LUXIOR in en zet koers richting de viplounges van de nachtclub. De geur van mierzoete parfum en sterke-drank dringt mijn neus binnen.

LUXIOR is niet een plek waar je komt als je je leven op orde hebt. Integendeel. Hier vind je alle verboden vruchten die je je maar kunt wensen. Je moet dus behoorlijk *fucked-up* zijn om hier naar binnen te stappen. De personen die je hier aantreft zijn niet de normale zakenlui. Het zijn de personen die niet enkel genoeg hebben aan wat sterkedrank om hun klottedag te vergeten. Dat maakt het tegelijkertijd gevaarlijk.

En toch is dit beter dan Blue House, die doodsaaie ledenclub waar mijn zusje vorig jaar nog werkte. Deze plek past meer bij mij; de luide muziek die je niet eens de kans geeft om na te denken en de overvloed aan vrouwen, drank en andere verdovende middelen.

Die combinatie heeft ervoor gezorgd dat ik de afgelopen maanden mijn taken als vicepresident van Lavelle Group verwaarloosd heb door niet te komen opdagen op kantoor. Ik ben teruggevallen op hetgeen waarvan ik wist dat het me verlichting zou bieden. Verlichting van de constante pijn, die me zowel vanbinnen als vanbuiten verscheurt, al is het maar voor even.

Ik ben opnieuw veranderd in degene die ik had gezworen nooit meer te zullen worden. Iemand die de makkelijke uitweg zoekt wanneer het moeilijk wordt. Iemand die maar niet kan verkroppen dat hij de mensen die hij liefheeft verloren is.

Ja, ik ben na twintig jaar weer herenigd met mijn zusje, en ja, pa mocht het ongeluk dat ons gezin uit elkaar rukte dan wel overleefd hebben, maar echt leven... Nee, dat doet hij niet. Dat kán hij niet.

En hij is niet de enige.

Ook ik zit vastgeroest in het verleden, in de pijn om het verlies van mijn moeder. Het enige verschil is dat ik niet als een kasplantje in een verzorgingstehuis zit. Toch voelt het alsof ik in een kooi gevangen zit – een die gemaakt is van angst, pijn en zwakte.

Drie jaar geleden vocht ik nog zo hard om van mijn drugsverslaving af te komen. Zesendertig maanden en tweeëntwintig dagen was ik clean. Was, want inmiddels ben ik weer van het rechte pad geraakt, en niet zo'n beetje ook.

Alles waarvan ik ooit dacht dat het oprecht was, bleek een leugen te zijn. Hoe ironisch dat de mensen van wie ik dacht dat ze om me gaven uiteindelijk de oorzaak waren van al mijn leed.

In mijn broekzak voel ik mijn telefoon trillen. Zonder een blik te werpen op het beeldscherm weet ik al wie me belt: Nina. Mijn zusje lijkt er een sport van te hebben gemaakt om mij elk vrij moment van haar dag lastig te vallen. Mijn afwezigheid is haar duidelijk niet ontgaan en ik vermoed dat zij niet de enige is.

Ik ben niet alleen vicepresident in het familiebedrijf, maar beheer ook de volledige hotellerietak van Lavelle Group. Op een goede dag zou ik beide taken prima aankunnen. Het probleem is alleen dat ik geen goede dagen heb. Al heel lang niet meer. Maar dat verzwijg ik voor iedereen in mijn directe omgeving.

Ik slenter een van de privélounges binnen, die altijd tot mijn beschikking staat. De lounge is net zo donker als de rest van de club, met een glazen wand die uitkijkt op de dansvloer beneden. In het midden van de ruimte staat een danspaal en langs twee van de wanden is een enorme zwartleren hoekbank geplaatst.

Op de bank zit Scott Orson, de eigenaar van LUXIOR en een van mijn vrienden.

Nou ja, vriend... Hij weet vrijwel niets van me en ik spreek hem enkel in deze club.

Orson wordt geflankeerd door twee danseressen die niet meer aan hun lijf hebben dan uitdagende lingerie.

‘Carrington, je bent er.’ Met een brede grijns staat Orson op en loopt naar me toe. ‘Perfekte timing, maat. Maak kennis met Jules en Katharina.’

‘Dames,’ groet ik ze met een hoofdknikje. Ze nemen me beiden in zich op met een sensuele blik.

Orsons blik glijdt kort omlaag, naar mijn licht trillende handen. Iets wat alleen hij altijd opmerkt. Hij heeft er kijk op vanwege de duistere zaakjes waar hij zich hier mee bezighoudt.

Ik hoef hem dan ook niet te vertellen dat ik een paar dagen niet meer gebruikt heb en dat mijn lichaam schreeuwt om verlichting.

‘Katharina hier heeft nog wat extra’s voor je.’ Hij gebaart naar de vrouw met eindeloos lange benen, pornoblond haar en een Oost-Europees uiterlijk, en geeft me dan een klap op mijn schouder. ‘Geniet ervan. Ik ga ondertussen wat zaken doen.’

De club is zijn dekmantel, maar iedereen weet dat het echte geld niet in de cocktails zit.

Orson laat me alleen met de vrouwen. Ik neem zijn plek in op de bank en de vrouwen vlijen zich direct tegen me aan.

‘Je voelt wat gespannen aan. Wat kunnen we doen om je te helpen?’ spint Jules, de rondborstige vrouw met vuurrode lokken, terwijl ze haar hand over mijn biceps laat glijden.

Ondertussen streelt Katharina met haar vingers mijn bovenbeen, steeds dichterbij mijn kruis toe.

Als antwoord op Jules’ vraag pak ik Katharina’s kin vast en trek haar naar me toe om haar lippen op te eisen. Jules gniffelt zachtjes en begint mijn hals te kussen, terwijl Katharina in mijn mond kreunt. Ze verbreekt onze zoen om iets te pakken wat Orson haar ongetwijfeld heeft toegestopt.

Vragend houdt Katharina het felgele pilletje omhoog. Ik knik kort, waarna ze het op haar tong legt. Zodra ze haar mond weer op de mij-

ne drukt, geeft ze het pilletje aan me door. Vervolgens verplaatst ze haar mond naar mijn hals terwijl Jules, die zich inmiddels tussen mijn benen op de grond heeft laten zakken, bezig is om mijn broekriem los te maken. Ze bevrijdt mijn al halfharde pik uit mijn broek en neemt hem meteen in haar mond, terwijl Katharina nog altijd mijn hals kust.

Ik sluit mijn ogen en laat mijn hoofd naar achteren vallen op de rugleuning.

Dit is precies wat ik nodig heb.

Afleiding. Verlichting.

Katharina laat haar volle lippen nog altijd over mijn hals glijden en wijkt af en toe uit om zachtjes in mijn oorlel te bijten. De elektrische schokjes die daarbij vrijkomen, schieten rechtstreeks naar mijn pik, waar Jules nog altijd haar mond om gesloten heeft. Ik grijp haar rode lokken vast en beuk mijn heupen omhoog om dieper in haar keel te stoten. Ze neemt me volledig in haar op.

Mijn orgasme nadert snel en ik geef me er helemaal aan over. Schokkend kom ik klaar en vul Jules' mond met mijn zaad. Pas als mijn lichaam slap wordt, laat ik me uit haar glijden.

Met een ondeugende glimlach veegt ze met haar vinger langs haar lippen. 'Iemand had een ontlading nodig.'

Zonder te reageren fatsoeneer ik mijn kleding.

'Zo snel al klaar?' vraagt Jules gniffelend als ze weer naast me op de bank ploft. 'Wij kunnen nog veel meer voor je doen, of niet, Kat?'

Katharina knikt driftig en drukt een kus op mijn wang. Haar sterke – ik gok Poolse – accent klinkt door in haar stem als ze zegt: 'Jules en ik kunnen wel een showtje voor je opvoeren.'

Alsof ik zo'n aanbod zou afslaan. Maar in plaats van hier te blijven besluit ik de dames mee te nemen naar mijn huis. Dat wil zeggen, het Gold Pacific Hotel, een van de hotels die ik beheer en waar ik mijn intrek heb genomen in de penthousesuite. Ik neem de zijingang van het hotel, die me de privacy biedt die ik de laatste tijd steeds vaker nodig lijkt te hebben.

Zodra we in mijn penthousesuite zijn, eisen Jules en Katharina, beiden

al volledig naakt, mijn bed op. Zelf neem ik plaats in de fauteuil bij het raam in de hoek van de kamer. Met een schuin oog op Jules, die haar tong over Katharina's borsten laat glijden, begin ik een lijntje voor mezelf klaar te maken.

Een van de voordelen van mijn vriendschap met Orson is dat ik makkelijk drugs kan scoren. Met een van mijn creditcards schuif ik de witte poeder bij elkaar. Ondertussen vullen Katharina's kreunen de kamer nu Jules haar hoofd tussen haar benen heeft gebracht.

Mijn pik reageert direct bij het zien van de twee dames die elkaar bevredigen. Maar voordat ik me erin ga mengen, richt ik me weer op de coke, die ik inmiddels in drie rechte lijnen heb geschoven op de glazen bijzettafel.

De xtc-pil die Katharina me eerder had gegeven, heeft weinig effect op me. Ik heb iets sterkers nodig, en snel ook.

Ik buig me naar voren en snuif een voor een de lijnen op. Met een zucht leun ik achterover en staar naar het plafond. Langzaam beginnen mijn trillende handen rustiger te worden en maakt mijn vermoeidheid plaats voor een stoot energie.

Dit had ik nodig.

Vandaag was een slechte dag. Een heel slechte dag.

Ik word wakker in een wirwar van ledematen. Slechts vage beelden herinneren me nog aan wat er gisteravond is gebeurd. Aan weerszijden van mij liggen de dames nog te slapen nadat ze zich de hele nacht over mij en elkaar hebben ontfemd. Het grootste gedeelte van de nacht is echter in een waas aan me voorbijgegaan.

Ik pluk Jules' arm van mijn middel af en duw Katharina's been van het mijne. Beiden blijven doorslapen wanneer ik op het voeteneind van het kingsize bed ga zitten. Met mijn hand wrijf ik over mijn gezicht. Mijn hoofd bonkt alsof ik een flinke kater heb.

Vandaag begint alle ellende weer van voren af aan.

Met tegenzin sta ik op en ik slenter de aangrenzende badkamer in.

De stoom hangt als een wolk in de badkamer wanneer ik even later onder de douche vandaan stap. Ik sla een handdoek om mijn heupen en loop naar de wastafel.

Via de spiegel gaan mijn ogen naar mijn linkerschouder, waar mijn huid oneffenheden begint te vertonen. Dat patroon loopt door via mijn schouder naar mijn rug, waar zich nog meer littekens bevinden. Ze vormen een herinnering aan het fatale auto-ongeluk, nu ruim twintig jaar geleden. Littekens die me de laatste tijd weer pijn bezorgen – hevige, alles-verschroeiende pijn.

Mijn handen omklemmen de rand van de wasbak en ik leun naar voren om in de spiegel te kijken, recht in mijn bloeddorlopen ogen.

Met een zucht open ik het medicijnkastje dat zich achter de spiegel bevindt, op zoek naar oogdruppels om de sporen van gisteravond te verbergen. Een voorraad potjes met pillen neemt de onderste plank in beslag. Pijnstillers en medicatie die ik na het auto-ongeluk moest nemen. Het probleem is alleen dat ik hierdoor al in mijn jonge tienerjaren verslaafd raakte aan die pijnstillers.

Ik gris de oogdruppels eruit en sluit dan snel het kastje voordat alle klotetherinneringen mijn gedachten over kunnen nemen.

Maar zodra ik weer naar mijn spiegelbeeld kijk, zakken mijn ogen automatisch terug naar mijn schouder. De littekens blijven een constante herinnering aan de pijn die de dood van mijn moeder heeft achtergelaten. Het is moeilijk om je verleden achter je te laten als de herinnering eraan zich letterlijk op je lijf bevindt.

Hoofdstuk 2

April

Met de rug van mijn ingetapete hand veeg ik het zweet uit mijn hals. Dae-Sung, of Dae, zoals ik hem al van kinds af aan noem, grijnst zelfingenomen naar me nu hij elke aanval van mij heeft afgeweerd.

‘Kom op, Ji-soo,’ zegt hij honend. ‘Dat is niet hoe ik je getraind heb.’

‘Hé, Kang Dae-Sung,’ snauw ik. ‘Mijn naam is al tien jaar lang April.’

‘Die naam verdien je alleen als je mij weet te overmeesteren.’

Dae is de eigenaar van deze dojo en zeker geen makkelijke sparring-partner.

Ik ontbloot mijn tanden, al wordt mijn felle uiting onderdrukt doordat ik zwaar sta te hijgen van de inspanning. ‘Jij bent twee koppen groter dan ik en net zoveel breder.’

Zijn grijns wordt alsmaar breder. ‘Dat zei je ook niet toen je me laatst vloerde. Je hebt al eens bewezen dat je me aankunt. Probeer het nog maar eens.’

Van kleins af aan doe ik al aan vechtsport. Judo, taekwondo en zelfs jiu-jitsu – waar we nu mee bezig zijn. In Korea worden jonge kinderen vaak op judo gedaan, maar naarmate ik ouder werd, ging ik steeds minder naar de dojo. In mijn ogen was het niet aantrekkelijk om uit te blinken in vechtsport.

Was het nou maar wel blijven doen, dan had je nu misschien niet in deze puinhoop gezeten.

Ik knijp mijn ogen stevig samen, alsof ik zo het nare stemmetje in mijn hoofd het zwijgen kan opleggen.

Ik zet mijn voeten weer uit elkaar, maak vuisten van mijn handen en hou ze in een aanvallende pose voor mijn gezicht. Hoewel ik elke mogelijke aanvalstactiek toepas, krijg ik het niet voor elkaar om Dae te overmeesteren. Nadat ik voor de zoveelste keer op mijn rug ben gesmeten, heb ik er genoeg van.

Gefrustreerd loop ik de mat af terwijl ik de losgeraakte donkere plukken haar uit mijn gezicht blaas.

‘Je hebt dit weekend een volle agenda, zag ik,’ begint Dae, in een poging mijn aandacht te verleggen.

Ik negeer hem terwijl ik de band van mijn tenue losknoop en mijn waterfles aan mijn mond zet.

Hij zakt in kleermakerszit naast me neer en wrijft zijn nek droog met een handdoek. ‘Als het je te veel wordt, dan moet je het zeggen, hè? Ik kan iemand parttime inzetten als het nodig is.’

Hij liegt. Hij heeft het geld niet om een parttimer aan te nemen.

Ik zucht als ik met mijn rug tegen de muur van het kantoortje leun. ‘Het is niet te veel. Het biedt me afleiding en brengt geld in het laatje.’

Die afleiding heb ik misschien nog wel meer nodig dan het geld. Elk weekend geef ik judoles aan een groepje kinderen. Op de zaterdagochtenden staat tuimeljudo op het programma voor kinderen tussen de vier en zes jaar oud, en ’s middag komen de oudere kinderen voor de reguliere judoles.

Ik vind het heerlijk om die paar uurtjes in het weekend met de kleintjes in de weer te zijn. Het maakt mijn hoofd leeg en brengt me plezier als ik de kinderen zo gefocust zie oefenen.

Dae klakt vanaf de grond met zijn tong. ‘Ik kan je niet eens elke maand het tarief betalen dat je zou moeten verdienen.’

Schuldgevoelens laaien in me op. ‘Dus? Je doet al genoeg voor me.’

Dae, die inmiddels ook de band van zijn tenue los heeft geknoopt en nu achterover op zijn handen steunt, houdt zich stil. Zijn lichaam is indrukwekkend afgetraind door de vele uren die hij doorbrengt op de mat. Hij was ooit reserve in het nationale judoteam van Zuid-Korea en heeft indi-

vidueel al meerdere gouden plakken gewonnen. Tot hij een blessure kreeg, wat ervoor zorgde dat hij nooit meer op hoog niveau heeft gejudood.

Althans, hij beweert dat het door een blessure kwam. Laat dat nu allemaal net gebeurd zijn rond dezelfde tijd dat mijn eigen leven een drastische wending nam en ik noodgedwongen mijn thuisland moest verlaten. Slechts een paar maanden nadat mijn ouders en ik naar Amerika waren verhuisd, kwam Dae ons achterna. En nu is hij hier, in Los Angeles, waar hij lesgeeft aan jongeren in plaats van zelf te schitteren op de mat.

Ik weet dat hij alles in Seoul heeft achtergelaten om mij in de donkerste periode van mijn leven bij te staan. Hoe lief dat ook is, het voedde mijn schuldgevoelens des te meer.

In het begin probeerde ik Dae zelfs te vermijden, al had dat meer met mijn trauma te maken dan met hem. Het heeft uiteindelijk ruim een jaar geduurd voordat ik zelfs maar alleen met hem in een ruimte durfde te zijn, en dat terwijl Dae nooit iets verkeerd heeft gedaan.

Het kleine beetje vertrouwen in mannen dat ik nu nog heb, komt enkel door hem en mijn vader. Dae is dan ook de enige buiten mijn familie die weet wat mij is overkomen, waarom ik zoveel moeite heb met mannen om me heen en waarom ik dichtklap als een man te dichtbij komt.

Voor de buitenwereld lijkt de band tussen Dae en mij meer op die van broer en zus. Al toen we nog op Jeju-eiland woonden waren wij altijd samen. Onze moeders waren beste vriendinnen en wanneer Daes alleenstaande moeder naar het vasteland moest voor haar werk kwam hij bij ons over de vloer. Hij was mijn maatje, ook al vlogen we elkaar af en toe in de haren.

Net als een echte broer en zus.

‘Het spijt me.’

Zijn stem doorbreekt mijn gedachten.

Fronsend kijk ik naar hem. ‘Wat? Waarvoor? Ik ben allang blij dat ik hier een paar uur aan de slag kan.’

Hij frunnikt aan de zwarte judoband van zijn jas. ‘Dat is het niet alleen. Ik wil meer doen voor jou, je ouders...’ Met een zucht staat hij op en hij

legt zijn hand op mijn schouder terwijl hij me recht in mijn ogen aankijkt. 'Ik had je destijds moeten beschermen. Het spijt me zo.'

De hulpeloze blik die in zijn ogen staat voel ik tot in mijn hart.

Ik pak zijn hand van mijn schouder en neem die tussen mijn handen. 'Waarom zeg je dat?' vraag ik met een stem die dik klinkt van emotie. 'Het is niet jouw schuld. Niks van dat alles is ooit jouw schuld geweest.'

Hij slaat zijn ogen neer.

Ik haat dit. Ik haat het dat hij zich zo schuldig voelt.

'Hé,' zeg ik, waarop hij me aankijkt. Ik tover een glimlach tevoorschijn en ga op mijn tenen staan om een kus op zijn wang te drukken. 'Jij bent het bewijs dat er wel degelijk goede mannen bestaan en dat geeft me hoop.'

Hij schenkt me een voorzichtige glimlach.

Ik laat me weer op mijn hakken zakken en hef mijn kin. 'En nu ben ik je een lunch verschuldigd.'

Dae begint weer te grijnzen. 'Ik had gedacht dat onze weddenschap je juist zou motiveren om me te vloeren, maar ik heb je duidelijk verkeerd ingeschat.'

Ik werp hem een vuile blik toe en been dan naar de kleedkamer. Terwijl ik de deur openduw, trekken mijn mondhoeken wat omhoog. Dae beseft het misschien niet, maar hij is degene die me de laatste jaren zoveel vreugde brengt. Ik zou niet weten wat ik zonder hem moest.

Tegen de tijd dat Dae en ik een snelle lunch hebben gehad en hij terug is gekeerd naar de dojo, protesteren al mijn spieren. De volgende keer zorg ik ervoor dat hij er spijt van krijgt dat hij me vandaag zo afgebeeld heeft.

Ik sta bij de bushalte met mijn telefoon tussen mijn oor en schouder geklemd. Ondertussen rommel ik in mijn tas, op zoek naar mijn portemonnee.

'April!' De stem van mijn nicht Hana klinkt opgewekt door de speaker. 'Wat een verrassing dat je belt.'

Ik gniffel. 'Je doet net alsof ik nooit bel, *unni*.'

Ik betrap mezelf er nog altijd op dat ik de Koreaanse manieren gebruik. Zo spreek ik Hana nog altijd aan als unni, een term die meisjes en vrouwen gebruiken voor vrouwen die ouder zijn dan zichzelf, als uiting van respect. Daarmee noem ik haar eigenlijk mijn (oudere) zus.

Hana verhuisde op haar achttiende naar Amerika, zodat ze hier kon studeren. Ze is nooit meer teruggekeerd naar Zuid-Korea, mede omdat ze hier haar man Daniel leerde kennen. Bij hen ging alles in sneltreinvaart. Zo raakte Hana al op haar eenentwintigste zwanger, nog voor ze getrouwd waren. Nu is dat hier niet heel bijzonder, maar in de Koreaanse cultuur is het bijna een zonde als je een kind krijgt wanneer je niet getrouwd bent. Daarom zijn Hana en Daniel nog voor de geboorte van de baby in het huwelijksbootje gestapt. Inmiddels hebben ze hun tweede kindje ook al verwelkomd.

Al dat geluk heeft een fractie van de pijn verzacht toen mijn ouders en ik naar Los Angeles kwamen. De reden dat we hiernaartoe zijn gekomen – of meer: zijn gevlucht – is iets wat we tot op de dag van vandaag met ons meedragen.

Hana heeft het in die eerste jaren enigszins dragelijk voor me gemaakt. Voor haar kon ik mijn geheim dan ook niet verborgen houden, vooral niet omdat we de eerste paar maanden bij hen inwoonden, terwijl we met hulp van Daniel, die makelaar is, een eigen woning probeerden te vinden in de stad.

Wat er gebeurd is in Korea heb ik zelfs niet aan mijn twee beste vriendinnen verteld.

Niet omdat ik hen niet vertrouw. Allesbehalve dat.

Het is schaamte. Schaamte voor wat er gebeurd is. Schaamte voor het feit dat ik het heb laten gebeuren. Schaamte omdat ik de reden ben dat we ons thuisland hebben moeten verlaten en mijn ouders in een onbekend land opnieuw moesten beginnen, omdat mijn droom ons in deze situatie heeft gebracht.

Wat ik ook probeer, ik kan het verleden niet veranderen en ik kan de tijd niet terugdraaien. Het is iets waar ik de rest van mijn leven mee zal

moeten leven. De fysieke wonden zijn dan wel verdwenen na verloop van tijd, maar de mentale wond zal altijd openblijven. Die zal me altijd terugbrengen naar die ene plek en dat ijzingwekkende moment.

Het is een van de redenen waarom ik mijn geheim niet aan Serafina en Nina kan vertellen. De waarheid is te lelijk, te pijnlijk. Ik wil niet als een hoopje ellende worden gezien, maar als de sterke vrouw die ik sinds het begin van onze vriendschap pretendeer te zijn.

Maar soms, heel soms, trek ik me terug in het hoekje van mijn slaapkamer, om alle pijn, verdriet en schaamte toe te laten. Slechts een paar minuten. Meer tijd gun ik mezelf niet om in medelijden te zwelgen. Wij Yeons zijn niet zwak, nooit geweest ook. En ik ben niet van plan om de eerste van onze familie te worden.

Terwijl Hana doorkletst over haar kinderen, weet ik eindelijk mijn portemonnee in mijn tas te traceren. Snel haal ik mijn buskaart eruit nu ik de bus zie naderen. Het zou een stuk gemakkelijker zijn als ik een eigen auto had, maar daar zal ik nog even voor moeten sparen.

De gehele rit naar mijn werk praat ik met Hana en ik verbreek ons telefoongesprek pas wanneer ik via de personeelsingang het Sunset View Hotel binnenloop.

Maar nog voor ik de kleedkamers bereik klinkt er een stem achter me.
'Miss Yeon.'

Ik hou mijn pas in en draai me om. Mijn manager staat in de deuropening van zijn kantoortje.

'Goedemiddag, Mr Greyson.' Ik vouw mijn handen voor me en maak een lichte buiging, zoals ik altijd doe wanneer ik hem groet. Mijn roots gaan nu eenmaal diep; ik kan mijn manieren niet zomaar opzijgooien.

Als ik me weer opricht, zie ik dat er geen glimlach op zijn normaal zo vrolijke gezicht staat.

'Ik moet even met je praten, Miss Yeon,' begint hij met een moeilijke blik op zijn gerimpelde gezicht.

Meteen krijg ik een onbehagelijk gevoel.

'Is er iets mis?' vraag ik wanneer ik hem het kantoor in volg. Hij ge-

baart naar een van de twee stoelen die voor het bureau staan en ik neem plaats.

Hij gaat op de andere stoel zitten, in plaats van achter het bureau plaats te nemen. 'Ik zal er niet omheen draaien. Er zullen de komende tijd wat banen geschrapt worden.'

O, nee...

'Het spijt me, maar jij bent een van de werknemers van wie het arbeidscontract ontbonden zal worden.' Alsof de klap nog niet groot genoeg is, voegt hij er nog aan toe: 'De dienst die je vandaag zou draaien is ook geschrapt. Je krijgt uiteraard nog betaald voor je werk tot aan vandaag.'

Op staande voet ontslagen? Wauw, dit is wel erg wrede. Ik heb me sinds dag één voor de volle honderd – nee, voor de volle honderdtien procent ingezet voor dit hotel en zijn gasten. Waarom moet juist ik het veld ruimen?

Met een berouwvolle blik kijkt Mr Greyson me aan. 'Het spijt me ontzettend, Miss Yeon. Ik heb voor je baan gepleit, maar het heeft niet geholpen.'

Ik weet ook dat hem niks te verwijten valt. Hij is slechts de brenger van het slechte nieuws. Dat betekent niet dat het minder pijn doet.

Ik probeer de brok die zich in mijn keel vormt weg te slikken en glimlach geforceerd. 'Daar kunt u niks aan doen en ik ben dankbaar voor het feit dat u geprobeerd heeft mijn baan te behouden.'

Hij heeft het er zichtbaar moeilijk mee. Hij is dan ook een zachtaardige man en als ik heel eerlijk ben, moet ik toegeven dat ik hem misschien wel het meest ga missen van al mijn collega's.

Mr Greyson haalt wat uit de binnenzak van zijn strak gestreken pak. 'Er is niet veel wat ik kan doen, maar misschien helpt dit wat.'

Ik neem het visitekaartje van hem aan en bestudeer het.

'Eumora Hotels?' Natuurlijk heb ik er wel van gehoord. Het is een hotelketen die in no time heel groot en succesvol is geworden sinds die zich in Amerika heeft gevestigd.

'Wij doen veel zaken met hen en aangezien het een snelgroeiende keten

is, is de kans groot dat ze daar nog personeel zoeken,' laat Mr Greyson me weten.

'Bedankt,' zeg ik en ik berg het kaartje goed op in het zijvakje van mijn tas.

'Ik wilde dat ik meer voor je kon doen, April.'

Ik schenk hem een glimlach. 'U heeft al zoveel voor me gedaan.'

Het is waar. Hij zag hoe leergierig ik was en heeft me in onze pauzes van alles geleerd over zijn functie. Ik had gehoopt mijn weg omhoog te kunnen werken en ooit ook manager te worden, het liefst hier in het Sunset View Hotel, maar die droom is zojuist keihard in duigen gevallen.

Dan recht hij zijn schouders. 'Ik wens je alle goeds, Miss Yeon.'

'Ik u ook, Mr Greyson.'

Tien minuten later sta ik voor mijn locker en heb ik het meeste al uitgeruimd. Anderhalf jaar heb ik me keihard ingezet voor het hotel en zijn gasten, en dan word ik er zo uit gebonjourd. Godzijdank was ik zo slim om mijn baantje in het koffiecafé aan te houden, net als de weekenden in de dojo. Maar dat is allemaal niet genoeg om mezelf te onderhouden. Ik zal op zoek moeten gaan naar een andere baan.

Ruth, die al sinds jaar en dag in de linnenkamer werkt, komt naast me staan en reikt me een briefje aan. 'Probeer hier te solliciteren. Een kennis van me zei laatst dat ze daar nog mensen in housekeeping zoeken en dat ze je daar ook kansen bieden om door te groeien.'

Ik kijk op het papiertje en verslik me haast in mijn eigen speeksel.

Gold Pacific Hotel.

'Bedankt. Ik zal erover nadenken,' zeg ik met een glimlach, wetend dat deze optie v r onderaan mijn lijst zal komen te staan.

Ruth legt haar hand op mijn schouder. 'We gaan je hier missen.'

'Echt wel,' zegt Aimee, die net als ik kamermeisje is, als ze ook bij ons komt staan. 'Wie gaat nu mijn diensten gezelliger maken of ze zelfs overnemen als ik weer eens met de kinderen zit?'

Ik gniffel. 'Er zijn vast genoeg anderen die je uit de brand willen helpen.'

'Maar jij verwachtte nooit iets terug, terwijl je dat wel moet gaan doen.'

Je was altijd zo vrolijk en behulpzaam en altijd even belangstellend tegenover iedereen. Dat ga ik missen.’ Aimee slikt moeizaam. ‘Ik ga jou missen.’

‘Ik ga jullie ook missen.’ Met een steeds groter wordende brok in mijn keel omhels ik beide vrouwen.

‘Beloof me dat we nog wel een keertje een drankje gaan doen,’ zegt Ruth als we elkaar loslaten.

‘Beloofd,’ zeg ik lachend.

Als ik al mijn spullen in mijn tas heb weten te proppen, sluit ik mijn kluisje voor de laatste keer. Met een zwaar gevoel in mijn maag verlaat ik de kleedkamer en loop met mijn reserve-uniform naar de balie waar we normaal gesproken aan het begin van onze dienst een geperst en gewassen uniform kunnen ophalen.

Ik lever het tenue in en geef tot slot mijn badge af.

Dit was het dan.